

UVODNA RIJEČ

GOVOR NA OTVORENJU TEOLOŠKO-PASTORALNOG TJEDNA

Dr. Tomislav ŠAGI-BUNIĆ

U ovaj čas, kad započinjemo radom ovogodišnjeg Teološko-pastoralnog Tjedna, red je da najprije izrečem svima sudionicima srdačnu dobrodošlicu, da sve vas koji ste se iz svih krajeva naše domovine sakupili u ovoj dvorani pozdravim toplim pozdravom najljepših želja u Gospodinu našem Isusu Kristu, moleći po njemu Oca našega koji je na nebesima da Duhom svojim Svetim ispuni, prožme i ojača naša srca u ovaj čas, da naš Duh Sveti ujedinjuje i vodi u našim traženjima ovih dana, da On - Duh svjetlosti i istine, Duh ljubavi i blagosti, Duh obraćenja i obnove - bude pravi nevidljivi koordinator svega našega rada, da On bude onaj koji će nam preko naše braće izgovarati istinsku potresnu riječ i rasvjetljivati oči srca našega da pravo spoznamo i cijelom dušom prihvatimo onu poruku koju će nam Bog kroz suradnju svijui uputiti ovih dana - za naše vrijeme.

Od srca zahvaljujem svima onima koji su ovom skupu kroz tolike godine ostali vjerni i koji su i ovaj put dohrlili ovamo da se nadu s braćom u zajedničkom traženju i uzajamnom priopćenju u svojim iskustava i svojih spoznaja u Duhu Svetom. Osobito pozdravljam i zahvaljujem svima onima koji su došli iz veće daljine ili iz težih okolnosti svoje svakodnevnice. Radujem se nad onima koji su ovaj put pohitali ovamo privučeni temom ovogodišnjeg Tjedna, i molim našega Gospodina da ne odu odavde razočarani, već da zajedničkim marom svi uspijemo postići na ovom skupu pravo osvježenje u istini i duboku radost za daljnja koraćanja na putu naših dužnosti.

Ovogodišnja tema - o savjesti - duboko zasićeca u samu srž pitanja što je čovjek i kakvo je njegovo određenje, u čemu je čovjekovo dostojanstvo i vrijednost i kako će on ostvariti to svoje *biti čovjek*. »Jezgra i svetište čovjeka«, kaže za savjest Drugi vatikanski koncil u pastoralnoj konstituciji »*Gaudium et spes*« (br. 16; na programu je tehničkom greškom rećeno da je to u LG). Nitko ne može posumnjati da je pitanje o savjesti svakog pojedinog čovjeka sržno pitanje kršćanskog shvaćanja o čovjeku, kršćanskog humanizma, i da je navješćivanje osobne čovjekove savjesti, njezine nepovredivosti i njezine nekako neposredne ukorijenjenosti u transcendenciji (ona je »glas Božji« u svakom pojedinom čovjeku), iz-

vanredno važan suštinski prinos što ga je kršćanstvo pridonijelo općem duhovnom razvitku čovječanstva naprosto. To sve unatoč mogućim nedosljednostima i određenim zamračenjima. No p tanje savjesti i inače pripada u samu jezgru duhovnog razvitka čovječanstva na ovim euroazijskim prostorima: nitko ne može u ovaj čas smetnuti s uma, npr., Sokratova *daimoniona* ili Kantov »moralni zakon u nama«! Da se pitanja savjesti odasvud rasvijetle, a pogotovo da se zaroni u još veće dubine i da se otkriju novi odgovori za današnje tjeskobe iz stalne poruke Božje u Isusu Kristu, za to bi trebalo mnogo više dana - a s gurno i mnogo više duhovnih i intelektualnih snaga - nego što ih mi imamo na raspolaganju. Svjesni smo, prema tome, granica i međa što ih ovom našem zajedničkom radu nameće sama stvar i sadašnje okolnosti.

Ipak, morali smo preuzeti taj rizik da budemo ograničeni i nepotpuni, jer govor o savjesti nipošto nije samo jedna vječna tema: to je goruća tema naše današnjice, zadubiti se u nju i govoriti o njoj znači shvatiti znakove vremena, biti budan u ovom sadašnjem času i za vremena koja nastaju. Svima je poznato kakva je strahovića krizna situacija za čovjekovu savjest, za pravo poimanje savjesti, pa stoga i za poimanje čovjeka u njegovu jedinstvenom dostojanstvu, nastala u ovom našem XX stoljeću, kad se organizirano išlo za tim da se čovjek dispencira od vlastite savjesti i da se ona zamijeni jezovitom poslušnošću prema čisto ljudskom autoritetu. Stravične p'odove toga stanja i nastojanja čovječanstvo je s krvavim krivovima i smrtnim hropcima bralo posebno tijekom Drugog svjetskog rata, ali smo i danas daleko, daleko od toga da bi taj problem čovjekove savjesti bio riješen, da bismo mirno mogli reći da je savjest opet ustoličena na svoje prijestolju u čovjekovoj osobi, nasuprot! Molim, stoga, sve sudionike da svi zajedno koliko je god najviše moguće, iskreno i zdušno prionemo uz rad ovoga tjedna, bilo na predavanjima, bilo u radu po grupama, da bar mi - koliko je do nas - odgovorimo svojoj savjesti. Kod svega toga neka nas vodi savjet sv. Pavla Timoteju: »Ljubav iz čistog srca, dobre savjesti i iskrene vjere« (1 Tim 1,5).

Posebno pozdravljam goste iz drugih vjerskih zajednica mg. teol. Petra Kuzmić i dipl. teologa Ševka Omerbašića.